

Sygn. akt VU 6268/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku G. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania G. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 9 września 2014 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy G. M. (1) prawo do emerytury poczynając od dnia 1 sierpnia 2014 roku.**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy G. M. (1) kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 6268/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy G. M. (1) prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż z wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych udowodnił 11 lat, 9 miesięcy i 4 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym w dniu 9 października 2014 roku G. M. (1) wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji zaliczenie okresu zatrudnienia w Fabryce (...) od dnia 18 października 1968 roku do dnia 27 października 1970 roku oraz od dnia 6 listopada 1972 roku do dnia 22 listopada 1973 roku jako pracy w warunkach szczególnych oraz zaliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej od dnia 18 października 1970 roku do dnia 13 października 1972 roku do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a co za tym idzie przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. M. (1) urodzony w dniu (...) 1951 roku, złożył w dniu

27 sierpnia 2014 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1- 4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, w tym 11 lat, 9 miesięcy i 4 dni pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., następcy Zakładów (...) w P., w okresach od 3 lipca 1974 roku do dnia 31 sierpnia 1982 roku, od dnia 1 lipca 1985 roku do dnia 19 lipca 1988 roku oraz od dnia 16 października 1988 roku do dnia 1989 roku na stanowisku monter układów i aparatów hydraulicznych.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych: - okresu zatrudnienia od dnia 18 października 1968 roku do dnia 27 października 1970 roku oraz od dnia 6 listopada 1972 roku do dnia 22 listopada 1973 roku na stanowisku ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w Fabryce (...) w P.;

- okresu zasadniczej służby wojskowej od dnia 18 października 1970 roku do dnia 13 października 1972 roku.

(dowód: decyzja z dnia 9.09.2014 roku k. 33 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie k.11-12)

Od dnia 1 września 1965 roku do dnia 23 czerwca 1968 roku wnioskodawca był zatrudniony jako uczeń (...) przy (...) (...) w Fabryce (...) w P.

W okresie **od dnia 18 października 1968 roku do dnia 23 czerwca 1973 roku** wnioskodawca był zatrudniony w Fabryce (...) w P. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz na wydziale (...)

Od dnia 28 października 1970 roku do dnia 13 października 1972 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

W dniu 24 października 1972 roku wnioskodawca zgłosił się do pracy po odbyciu służby wojskowej.

Od dnia 6 listopada 1972 roku do dnia 22 listopada 1973 roku G. M. (2) został zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w P.. w ciągłości zatrudnienia po powrocie z wojska na stanowisku ślusarza w oddziale RU3.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 21.08.2014 roku k. 7 akt emerytalnych; świadectwo pracy z dnia 24.06.2005 roku k. 8 akt emerytalnych; karta obiegowa z dnia 18.10.1968 roku w aktach osobowych; podanie i życiorys z dnia 14.09.1968 roku w aktach osobowych; umowa o pracę z dnia 15.10.1968 roku w aktach osobowych; karta powołania do służby wojskowej w aktach osobowych; karta obiegowa z dnia 27.10.1970 roku w aktach osobowych; podanie z dnia 24.10.1972 roku o przyjęcie do pracy po wojsku w aktach osobowych; skierowanie do lekarza w aktach osobowych; karta obiegowa z dnia 6.11.1972 roku w aktach osobowych; przyjęcie do pracy po wojsku w ciągłości pracy z dnia 3.11.1972 roku w aktach osobowych; szkolenie w aktach osobowych; angaż w aktach osobowych; podanie o rozwiązanie umowy w aktach osobowych; karta obiegowa z dnia 22.11.1973 roku w aktach osobowych; książeczka pracownicza w aktach osobowych; ksero książeczki wojskowej k. 10-13 akt emerytalnych; legitymacja ubezpieczeniowa k. 22 akt emerytalnych)

Wydział RU był to wydział konstrukcyjny montażu urządzeń górniczych.

Na wydziale tym montowano wielkogabarytowe górnicze urządzenia szybowe i wyciągowe (tj. przenośniki taśmowe, suwnie, napędy, klatki, skipy) na potrzeby kopalni służące górnikom do zjeżdżania pod ziemię oraz wywożenia urobku, a także na potrzeby kopalni odkrywkowej.

Wnioskodawca pracował w brygadzie, która zajmowała się montażem w/w urządzeń.

Ślusarze otrzymywali gotowe elementy przygotowane przez wydział przygotowawczy. Zadaniem wnioskodawcy był montaż elementów zgodnie z rysunkami technicznymi i technologią.

Technologia przewidywała palenie, szlifowanie i spawanie wstępne elementów konstrukcji urządzeń górniczych, które znajdowały się w pojemnikach.

W przypadku, gdy element posiadał naddatki (zbędną długość), wnioskodawca za pomocą palnika acetylenowo tlenowego upalał zbędną część elementu. Upaloną część należało wyszlifować za pomocą szlifierki pneumatycznej, tak aby dopasować elementy do siebie. Wnioskodawca wycinał też elementy konstrukcji z blachy palnikiem wodorotlenowym i wiercił otwory w blachach przy użyciu wiertarek pneumatycznych.

Montaż konstrukcji polegał na wstępnym spawaniu elementów za pomocą spawarki elektrycznej.

Wnioskodawca rozpoczynał pracę od montażu dołu konstrukcji, a następnie praca podstępowała w górę aż do zmontowania konstrukcji zgodnie z rysunkiem technicznym. Elementy musiały być najpierw zespane wstępnie, aby można było do konstrukcji dodać kolejne elementy. (...) były wielkogarytowe.

Po zmontowaniu konstrukcji wykonywali prace spawacze, którzy zajmowali się precyzyjnym spawaniem złożonego przez wnioskodawcę urządzenia celem jego wykończenia. W dalszej części produkcji wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia, aby każdy z nich do siebie pasował i upalał zbędne części. Gdy trzeba było dołożyć kolejny element do konstrukcji ponownie spawał tę część spawarką elektryczną. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej, wysokoobrotowej.

Wnioskodawca wykonywał również prace polegające na nitowaniu przy przenośnikach kubelkowych, skipach i klatkach. Nity były podgrzewane, a następnie nitowane za pomocą młota pneumatycznego. W ten sposób łączył poszczególne elementy konstrukcji.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy zarówno przez powołaniem do służby wojskowej jak i po powrocie z wojska.

Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie (pyłami metali i ich związków), zadymienie (dymy spawalnicze), hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem.

(dowód: zeznania świadka A. S. protokół rozprawy z dnia 5 listopada 2015 roku k. 45v-46 nagranie od minuty 00.03.48 do minuty 00.14.23 płyta k. 48; zeznania świadka E. W. protokół rozprawy z dnia 5 listopada 2015 roku k. 46 nagranie od minuty 00.14.46 do minuty 00.23.27 płyta k. 48; zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 5 listopada 2015 roku k. 46v nagranie od minuty 00.24.29 do minuty 00.29.18 płyta k. 48)

W dniu 28 sierpnia 2014 roku pracodawca Fabryka (...) S.A. Spółka Akcyjna wystawiła wnioskodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych wskazując, iż wnioskodawca w okresie od dnia 18 października 1968 roku do dnia 22 listopada 1973 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym na stanowisku ślusarz (pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych – stała praca w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy) wymienionym w dziale XIV poz. 12, pkt 18 wykazu stanowiącego Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12.08.1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

(dowód: świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. 26 akt emerytalnych, w aktach osobowych)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Fabrykę (...) S.A. w P. potwierdzającym że w okresach spornych pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, wykonując je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę świadectwem potwierdzającym jego charakter pracy w szczególnych warunkach, nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo takie nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Przedmiotowe świadectwo samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości ww. świadectwa ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Wnioskodawca sprostą temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach w Fabryce (...) w P. Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy. Świadczenie przy tym pracowali w spornych okresach razem z wnioskodawcą jako ślusarze, w jednej lub sąsiadujących brygadach na tej samej hali produkcyjnej, a zatem dysponowali bezpośrednio i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy.

Świadczenie potwierdzili zatem, iż G. M. (1) zarówno przed powołaniem do odbywania służby wojskowej, tj. w okresie od dnia 18 października 1968 roku do dnia 27 października 1970 roku, jak i po powrocie z wojska w okresie od dnia 6 listopada 1972 roku do dnia 22 listopada 1973 roku pracował w Fabryce (...) w P. przy montażu urządzeń wyciągowych, przenośników tj. urządzeń i maszyn używanych w kopalni głębinowej i odkrywkowej do przeróbki węgla. Do stałych obowiązków wnioskodawcy w każdym ze spornych okresów należało przecinanie blach przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego, dopasowywanie, wyrównywanie elementów składowych i ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej, punktowe spawanie (szczępianie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki

elektrycznej tzw. spawanie wstępne. Wykonywał również prace nitowania za pomocą młota pneumatycznego. Prace te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac w tym okresie nie był kierowany.

Zeznania świadków i wnioskodawcy są spójne, logiczne i korespondują z dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych. Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność złożonych zeznań.

Należy bowiem podnieść, iż wprawdzie z angaży wynikało przy tym, że wnioskodawca pracował w charakterze ślusarza, nie mniej nazwa wskazanego w świadectwie stanowiska pracy nie przesądza o charakterze pracy, decydujące znaczenie w tym zakresie mają faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,
- punktowym łączeniu (szczępianiu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne.
- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych.

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn.zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalenie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne;
- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;
- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (prace przy obsłudze młota pneumatycznego).

Mimo zatem, że wnioskodawca w spornych okresach pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym i palnikiem acetylenowo – tlenowym oraz przy szlifowaniu, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadka. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać, że wnioskodawca wykonując te prace, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych, prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 roku określenie "prace przy spawaniu" zamiast

terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarzy polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 roku w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011 roku w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace polegające na wycinaniu i spawaniu blach. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych.

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Reasumując wnioskodawca wykazał, że w okresie od dnia 18 października 1968 roku do dnia 27 października 1970 roku i następnie od dnia 6 listopada 1972 roku do dnia 22 listopada 1973 roku będąc zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w P. na stanowisku ślusarza, faktycznie wykonywał - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych) – tj. 3 lata i 10 dni. Łącznie z uznanym przez organ rentowy okresem pracy w warunkach szczególnych wynosiło to okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze **14 lat i 10 miesięcy**.

Okresy te nie były zatem wystarczające. Jednakże wnioskodawca wykazał również zasadność zaliczenia do okresu stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania służby wojskowej w łącznym rozmiarze **1 roku, 11 miesięcy i 15 dni**.

Wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od dnia 28 października 1970 roku do dnia 13 października 1972 roku, tj. w czasie zatrudnienia w Fabryce (...) w P., a po jej odbyciu w dniu 24 października 1972 roku, a zatem w terminie ustawowym, zgłosił się do pracy i od dnia 6 listopada 1972 roku wrócił do pracy do dotychczasowego zakładu pracy na to samo stanowisko pracy w ciągłości zatrudnienia, co pozwala okres służby wojskowej (łącznie blisko 2 lata) zaliczyć mu do okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie obowiązującego wówczas (od dnia 29 listopada 1967 roku do dnia 6 sierpnia 1979 roku) art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz.U. z 1967 roku, Nr 44, poz. 440). Zarówno bowiem przed powołaniem do służby wojskowej (od dnia 18 października 1968 roku do dnia 27 października 1971 roku) jak i po jej odbyciu (od dnia 6 listopada 1972 roku do dnia 22 listopada 1973 roku) wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach wykonując prace wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.)

Przepis art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony stanowił o zaliczaniu okresu odbytej służby wojskowej do wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu służby podjęli - w określonym ustawowo terminie - zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Wydane na podstawie art. 108 ust. 4 powołanej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318) regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. Zgodnie z § 5 powołanego rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie

oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie Z powyższego wynika, że wlicza się także uprawnienia wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, a zatem również wynikające z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyroku z dnia 9 marca 2010 roku, w sprawie I UK 333/09 Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006 roku, III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108 i z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 219/09).

Łącznie zatem z okresem 14 lat i 10 miesięcy oraz okresem wojska 1 rok, 11 miesięcy i 15 dni wnioskodawca posiada staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze **16 lat 9 miesięcy i 15 dni**.

Mając na względzie, iż wnioskodawca udowodnił znacznie ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jednocześnie spełnił pozostałe niesporne przesłanki z art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nabył prawo do emerytury od pierwszego dnia, w którym złożył wniosek tj. od dnia 1 sierpnia 2014 roku.

Na marginesie tylko należało podnieść, iż utrwalone jest stanowisko tutejszego Sądu oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi prezentowane w licznych sprawach rozstrzyganych w tych Sądach, a dotyczących zaliczenia pracy ślusarza – w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych pracowników zatrudnionych na takich samych wydziałach co wnioskodawca w (...) S.A. w P., a zapadłych np. w sprawach VU 919/13, VU 1547/13, VU 1038/13 czy wcześniejszych np. VU 304/07, VU909/06.

Z tych względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w punkcie 2 orzeczenia.